

„Pa mamica, vi?“

„Tudi ne.“

Ne daleč od Milice pa je stal njen bratec Stanko ter zrl radostnih oči na svojo sestrico. Milica se je ozrla nanj — in vedela je vse.

„Stanko, ti si zalival moje rožice, da niso zamrle, ti si jih gojil? O ljubljeni moj bratec!“ — In objela sta se srčno in srčno se poljubila.

Od tistega dne sta pa oba skrbno gojila rožice na Miličini gredici. Stanko je bil vrtnar, Milica pa njegova pomočnica. In nageljčki rdeči, pisani in beli, mačehe žametne, roženkravt in rožmarin — vse so rastle veselo v nepopisno veselje Milici in Stanku.

In Milica je trgala rožice in jih povijala v dehteče šopke — te šopke pa je nosil ponosno in veselo Stanko za svojim zelenim klobučkom.

Rak in vodni drsalec.

Toplo poletno solnce je obsevalo vodne prebivalce in rastlinje starega jarka.

Iz luknje je pogledal rak, da opazuje vreme.

Na povešenem listu kalužnice pa se je veselo zazibal vodni drsalec.

„Ha, ha, splašeni vitez pogleduje v viteških oklepih iz svojega temnega skrivališča! Dober dan, gospod rak!“

„Da, da, viteški je naš rod,“ oglasi se rak, „zato ga pa zasmeh vodnega drsalca, ki spada v rod stenic, ne more zadet v živo.“

Vodni drsalec ni vedel odgovora. Da zakrije svojo jezo, jel je urno drsati po vodi semtertja.

Nad jarkom pa je švignila lastavica in hlastnila po nemirnežu.

„Prepirljivec,“ mislil si je rak, „izzval si s tem sam svojo nesrečo!“

Zvonimir Maslè.

